

Anul II, No. 13

15 BANI 15

28 Martie 1899

FOAIA POPULARĂ

PUBLICAȚIE ENCICLOPEDICĂ SĂPTĂMANALĂ

DIRECTOR : ILIE IGHEL DELEANU
REDACȚIA : Str. Doamnei, 19, București

ABONAMENTUL : 5 lei pe an în toată țara
— Cererile trebuiesc a fi însoțite de cost. —

IUBITI-VĂ! E PRIMĂVARA!

Afară-i vânt de primăvară
Salcâmii toți sunt înverziți.—
În pașiștea împarflată
Se perd doi tineri fericiți.
Chipeș băiat—frumoasă fată
Comoară mândră și curată.

De-al lor amor și al lor farmec
Natura toată s'a uimit:
Și pasărele uitat-au cântul,
Și frunzele n'au mai fognit;
Chiar plopul, crai bătrân—Ce sfântul...
Și el acum înfruntă vântul!.

Îi spune el.—Ei nu'i ajunge,
Ar vrea să'i spue cât de mult.
Sunt singuri d'or, dar li se pare
Că toți îi ved, toți îi ascult;
Cât este poziștea de mare
Și tot mică par-a ei hotare.

Și i-a flicat din părul negru
O floare albă, de lămâie;
S'a învârtit peste măsură
Când el a luat-o—cel d'ântău—
Și dând-o, puse pe-a ei gură
O sărutare. Ce arsură!

1899

Și pasărele reînviată,
Și plopul par'că răcoriș,
Și plopul cel cu frunza rară
Văzând cei doi îndrăgostiți,
Cu toți în imnuri înțonară:
„Iubiți-vă! E primăvara!”

ILIE IGHEL DELEANU.

Rugăm călduros pe stimații dd. abonați la „FOAIA POPULARĂ“, cari până acum încă n'au trimis micul cost al abonamentului pe anul II-lea, să aibă amabilitatea a' l expedia printr'un mandat poștal, sau mărei în scrisore recomandată.

Cheltuelile simțitoare ce avem cu această publicație, din ce în ce îmbunătățită, ne îndeamnă a face acest apel.

Ne facem o plăcere de asemenea să rugăm personal pe toți prietini și cititorii acestei foi, a ne da concursul, procurându-ne, printre amicii și cunoscuții d-lor, abonați. Dacă fie-care ar achiziționa numai câte un abonat, deja numărul cititorilor s'ar dubla și ne-ar conveni să facem noui sacrificii și îmbunătățiri ziarului.

În curând vom începe a publica, sub titlu „*Sprijinitorii noștri*“ lista acelor amabile și de inimă persoane, care au găsit cu cale că „FOAIA POPULARĂ“ merită să trăiască, și ne-au dat concursul prețios, procurându-ne, în anul trecut și acesta, abonați.

ADMINISTRAȚIA.

ȘCOALA ÎN VIITOR

O înaltă cultură intelectuală va mări sentimentul religios; misterele naturii rămânând etern nepătrunse de mintea omenească. RENAN.

După cum toate fenomenele din natură sunt supuse unor legi eterne de a se succeda unele după altele, tot ast-fel sunt și diferitele faze de transformare ale moralei și inteligenței omenești, — evoluțiunea mentală a omului dând naștere la diferite grade de cultură. Omul fiind din natura sa eminamente social, a căutat ca prin semenii săi să își ușureze greutățile traiului; instinctul său îl împinse la perfecționarea mijloacelor de susținere și ast-fel, cu timpul, dezvoltându-se, i se înmulțiră cunoștințele căpătate din experiență.

Când s'a născut pentru prima oară ideea de școală, de sigur că scopul a fost pentru pregătire la o viață socială mai fericită; și, în adevăr, cea mai frumoasă dintre toate instituțiile omenești, ar fi școala, dacă ea ar corespunde rolului său de a face pe om puternic în fața greutăților vieții, și dacă i-ar înalta spiritul către o morală desăvârșită.

Este necontestat că știința, în esența ei, nu e de domeniul școalei; și ori-cât s'ar instrui cine-va în școală, nu poate deveni cu adevărat desăvârșit. «Savantul cel sincer recunoaște neînțelegerea faptului celui mai simplu, considerat în el însuși; vede că cunoștința absolută e imposibilă» (zice Spencer). Școala va putea da omului numai o înlesnire de a se cultiva mai rațional; deci ea va fi un mijloc de perfecționare a inteligenței și a virtuților, și când va fi ast-fel, va merita numele de *focarul luminei*; nu cum e azi, în cele mai multe cazuri, al pedantismului și al fătărniceii.

Mulți din oamenii de geniu n'au avut idee de școală (mai ales în vechime)

și cu toate astea au fost mari creatori pe terenul științific și nobil la inimă. Ilustrul filosof englez Stuart Mill și-a făcut toată educația numai în casă. Lipsit de pedantismul scolastic, el deveni sentimental în cel mai înalt grad, și fu primul și cel mai mare apărător al emancipării sexului feminin. Iată dar că partea sentimentală a naturilor nobile nu are nevoie de organizația ipocrită a școalelor.

Aplicația către artă și către literatură nu se învață de la dascăl. Celebrul poet Homer n'o fi știut regulile sintactice și ale stilului. «Isus, zice Renan, nu a avut nici unul din titlurile pe care oamenii de azi când le au se cred savanți, și cu toate astea el a fost și va rămâne în eternitate isvorul moralei ideale în omenire».

Foarte puține din câte se învață azi în școli nu ajută pe om în viața practică și în morală; și, în adevăr, întru cât se dezvoltă mintea sa și sentimentele învățând pe de rost toate orășelele de pe fața pământului, râurile, golfurile, (la geografie) sau intrigele curtezanelor regală (la istorie), formulele chimice; excepțiile conjugărilor și teoriile lor și altele multe?

Se încarcă memoria nenorociților școlari cu sute de nume proprii, de date istorice. Bieții copii își deprimă creierul învățând numărul de chilometrii pătrați a tutulor țărilor. Până și din religie, studiu prin excelență frumos, se face o sarcină colosală din amănuntele Bibliei și din ale dogmelor. Cine n'a văzut pe la examene întrebându-se fetele (din clasa III-a secundară) de amănuntele cum se hirotonisește diaconul și preotul! lucru ce trebuie a' l ști numai potropopul și de la el în sus cei-l'alți. Se impun școlarilor lucruri ce nu le pricep și de aci desgustul de studiu și antagonismul între ei și dascăli. Timpul în care s'ar putea căpăta mai lesne cunoștințele, bieții școlari îl petrec închiși între patru pereți, îngrămădiți în bănci și amenințați de a nu se mișca, tocmai la etatea când le trebuie multă mișcare și când impresiunile sunt cele mai puternice, pentru a li se cultiva sentimentele. De asemenea, mai cu seamă pentru fete, mișcarea e necesară pentru dezvoltarea corpului și a mișcărilor estetice. Puțini cred că tocmai sexului feminin îi trebuie o cultură solidă și elegantă. Cine s'a gândit să înființeze prima școală de fete în București? o femeie Vorniceasa Safta Știrbey (la 1846).

Răul și imoralitatea să sperăm că vor dispărea și dascălii din viitor vor fi la înălțimea cerută. Noua lege a învățământului, a distinsului ministru d. Haret, desființând nechibzuitele programe, a mai pus și o mare stavilă incapacabililor de a se mai strecura în corpur didactice. De altmintealea organizația școlară se va schimba neîncetat, luând nuanțe din ce în ce mai liberale: aroganța și pedantismul trebuind a dispărea.

Școala va fi în viitor o îndrumare energică a celor bine înzestrați de natură, și o încurajare plăcută, un sprijin pentru cei cari nu sunt tocmai precoci, nu o goană, o persecuție cum

e azi. Ce zicem noi de un grădinar care având a curăți un arbore de o ramură uscată îl tace din rădăcină cu totul? Nu așa se va înțelege în viitor instituția școlastică.

Când dar toate cunoștințele omului celui mai savant sunt relativ prea mici față de marile adevăruri ale științei, când dar înțelepții tutulor timpurilor văd lipsa de putere a spiritului de a pătrunde în secretele fenomenelor naturale, omul studiind neîncetat simte cât de mult covârșeste numărul celor necunoscute pe a celor cunoscute, vede că prin cea mai înaltă cultură abia își poate regula o conduită conformă mersului firesc al naturii.

Și ast-fel, din toată școala ce o face cine-va, învață numai că adevărata știință este de nepătruns. Atunei dispăre din inima lui josnicul materialism, devenind esențial moral și religios. «Cel care privește universul (a zis Spencer) din punctul de vedere științific, vede că religia este un element cu totul mare și frumos» și aci va tinde școala viitorului!

PAUL PANAITESCU.

ÎN CIMITIR

O ! cimitir, locaș de pace,
Ca tine e o 'ntreagă lume,
Când vin aicea totul tace.
Șori ce dureri imi faci să curme.

Și cruci de piatră poleite,
In cale staă cu măreții,
Pe când în gropile cernite,
Adâncul somn al vecinicii.

O tu icoană-a vieții, care
Problemă-i vecinic ne'nțeleasă,
Aici sfârșitu-ori cine 'și are,
Și'n urma lui uitarea lasă.

Aci 'i locașul cel din urmă,
Și somnul fără de sfârșit,
Când firul vieții ni se curmă
O groapă tu ne-ai pregătî.

Și nimenea nu știe încă
In gropile-ți de-î rău sau bine;
Atăta doar, că-o pace-adâncă,
Tu dai ori cui, aici când vine! —

ELISABETA M. Z. IONESCU.

SINGURATATE

În nopțile povestitoare de vară, când stăm gânditori, străbate până'n adâncul sufletului nostru o notă melancolică, adusă de un acord răcit din depărtări necunoscute.

Această notă tristă, purtată de vânt, ne învinge simțirea, ca și cum ar fi ruptă din inima noastră.

Și pentru că suspinele ei ne cufundă în reverii vagi și dureroase, mie mi se pare că e plânsul înaripat al unei inimi încercate.

SOCRATE GEORGESCU

Capacitatea intelectuală a femeii

Pentru a cunoaște capacitatea intelectuală a femeii, trebuie să-i studiem creierul, comparându-l cu acel al bărbatului. De mai mulți ani vedem anatomistii și fiziologii, cei mai distinși îndreptând cu predilecție cercetările lor în această direcție. A fost rezervat unui savant rus, profesorul Darkhevitch, care s'a ocupat în special de acest studiu comparat, de a ajunge la o soluțiune definitivă. Într-o conferință ținută la sedința anuală a Societății de Psihiatrie din Moscova, el a demonstrat științificește egalitatea și capacitatea intelectuală a ambelor sexe. Profesorul rus pune chestia în acest mod:

Organizațiunea femeii prezintă ea condițiunile care s'o facă, fără îndoială, mai puțin capabilă de dezvoltarea intelectuală de cât bărbatul?

Misogynii au triumfat în totdeauna până aci, invocând în favoarea inferiorității femeii faptul următor, de alt-fel incontestabil: «creierul bărbatului cântărește în mijlociu de la 130 la 135 grame mai mult de cât creierul femeii.»

Celebrul anatomist Bischoff în opera sa asupra greutății creierului omului, zice textual: «Nu se poate tăgădui, că bărbatul peste tot, și tot-d'auna, s'a distins printr-o inteligență și capacitate intelectuală mai mare de cât femeia; de alt-fel creierul bărbatului a avut în tot-d'auna și peste tot o greutate mai mare de 1/9—1/12 de cât a creierului femeii.»

Un alt anatomist constată o mare diferență între creierul bărbatului și al femeii, dar observă că, cu cât rasa e mai civilizată, cu atât această diferență se accentuează mai mult; astfel la Australiani capacitatea craniană a bărbatului întrece cu 107 centimetri cubi pe aceea a femeii; la vechii egipteni, mult mai civilizați de cât sălbăteții Australiei, această diferență este de 137 centimetri, pe când la Parisieni ea atinge 222 centimetri cubi.

Aceste fapte constatate de știință, au ele însemnătatea care le-o atribuie misogynii? D. Darkhevitch o contestă și arată cu ajutorul cător va argumente temeinice:

Bărbatul, zice el, este incontestabil cea mai inteligentă ființă, deci, dacă greutatea creierului ar da măsura dezvoltării intelectuale a individului, greutatea creierului bărbatului ar fi superioară greutății creierului tuturor animalelor, și asta fără excepție.

Dar, iată ce vedem, examinând tabloul următor al greutății absolute a creierului diferitelor animale și al bărbatului:

Pisica	are creierul de	28 grame.
Căinele	»	80 »
Oaia	»	120 »
Leul	»	250 »
Gorilul	»	400 »
Boul	»	500 »
Calul	»	650 »
Bărbatul	»	1360 »
Balena	»	2800 »
Elefantul	»	4600 »

Creierul bărbatului cântărește mai mult de cât creierul celor mai mari părți

MEDALIOANE

ANGHEL SOLACOLU

Dintre ajutorii de primari din țara nici unul nu a imprăștiat în jurul său o atmosferă mai caldă de simpatie și stimă, ca d. Anghel Solacolu, de la Primăria Capitalei.

E din acele suflete mari cari, pe lângă comorile intelectuale, posedă și nesecatele tesauri morale: inimă și onestitate.

Născut la 1856 în București, a făcut splendide studii universitare în Paris, de unde s'a reîntors, după ce a obținut magna cum laude, licența în drept, în 1876.

În Ianuarie 1877 fu numit supleant, înaintat apoi judecător și, în urmă, la 1884 îi se încredințează importantul post de judecător de instrucție al Trib. Ilfov. Demisionă în 1889 și fu numit Inspector al Creditelor Agricole. În această importantă funcțiune a obținut, după trei ani de muncă încordată și organizarea Creditelor, ca situația financiară să permită distribuirea unui dividend de 8% de unde până aci, la crearea inspectoratului, nu se găsește de cât... deficit.

Retras din această funcțiune la 1888, odată cu căderea de la putere a partidului liberal, a intrat în rândurile opoziției făcând avocatură și politică, până la 1895 când, făcându-se alegerile de comună, fu trimis în sânul consiliului comunal.

Consiliul constituindu-se fu ales, cu unanimitate, ca ajutor de primar.

Veniturile comunale au fost ridicate, sub inteligenta sa conducere, cu trei milioane anual; a încheiat trei bugete și le-a soldat cu excedente însemnate, după o perioadă continuă de deficite anterioare.

În special veniturile acciselor comunei au fost frumos ridicate. Numai ele au dat un spor anual de peste 2.000.000 lei.

Căsătorit în 1884 cu fiica lui Dimitrie Korne, e azi fericit tată a două dragălaşe domnișoare.

Simpatizat și stimat, a fost din nou reales în 1898, ca ajutor de primar, ca un omagiu sincer adus atator calități: voință, pricepere, cinste și inimă.

a animalelor, chiar de cât acelora cari au corpul mai voluminos și mai greu ca Boul și Calul; dar, de altă parte, creierul omului cântărește mai puțin de cât acela al Balenei și Elefantului.

Trebuie oare să conchidem că Balena și Elefantul au o dezvoltare in-

telectuală superioară bărbatului? Nu, de sigur. Atunci pentru ce să pretindem că această distincție anatomică implică superioritatea intelectuală a bărbatului asupra intelectualului femeii?

Un alt fapt anulează însemnătatea ce misogynii dau diferenței greutății creierului bărbatului și al femeii.—S'a găsit adesea că greutatea creierului persoanelor care au manifestat o mare inteligență, era în mod simțitor inferioară greutății creierului persoanelor a căror dezvoltare intelectuală era mai puțin însemnată. Ast-fel, un profesor rus, dr. N. Zernoff, a avut ocazia de a cântări creierul celebrului general Skobeleff, ale căruia talente militare, înaltă cultură și admirabilă energie n'au fost tăgăduite de nimeni.

Ei bine, greutatea creierului acestui om distins este inferioară celeia a creierului a patru-zeci simplii soldați ce profesorul Zernoff a cântărit în aceleași condițiuni.

În tabloul de greutatea creierilor oamenilor ilustrii făcut de Bischoff, observăm că creierul celebrului chimist Liebiz este, în privința greutății, sub mijlociu; d'asemenea creierul lui Dolinger, vechiul șef atât de cunoscut al mișcărilor catolicilor-luterani, nu atârna de cât 1207 grame.

Dar ni se poate obiecta încă: fără îndoială, greutatea absolută a creierului nu ne poate da măsura activității psihice a individului, adică activitatea sa intelectuală și morală; creierul omenesc nu este singurul organ al activității psihice, dar activitatea somatică *) variază asemenea, și cu cât organele acestei activități sunt mai dezvoltate, cu atât creierul trebuie să fie mai mare. Este dar evident că creierul animalelor, ca balena sau elefantul, trebuie să cântărească mai mult ca creierul omului, nu din cauza unei intelectualități mai mari, dar din cauza vastei suprafețe pe care o reprezintă corpul acestor animale. Pentru aceasta anatomistii s'au unit mult timp a proba că creierul omului este relativ mai greu ca creierul animalelor, și această greutate superioară relativă a creierului omului a fost considerată ca indiciul superiorității sale intelectuale.

Această probă nu suferă nici ea examinare, căci dacă greutatea creierului omenesc este mult mai însemnată de cât aceea a boului și elefantului, ea este relativ inferioară celeia a câtorva păsări, ca vrabia spre pildă, sau a câtorva maimuțe ca cimpazeul. Raportul între greutatea creierului și a corpului este de 1/40 la om, în vreme ce la vrabie e de 1/25, iar la Cimpazeu 1/20.

Resultă deci cu evidență că luând greutatea relativă a creierului cu măsura intelectualității, găsim aceleași contradicții ca și când noi luăm drept măsură greutatea absolută a creierului.

De altminteru, în chestiunea care ne ocupă, această probă, dacă ar fi primită ar servi la triumful feminisților. Este cunoscut că greutatea relativă a creierului e mai mare la femeie

*) Activitatea somatică coprinde: mișcările membrilor, ale trunchiului și ale aparatului locomotor.

de cât la bărbat. După Bischoff această greutate este 136,58 la bărbat și 135,16 la femeie.

Dar misogynii nu desperă cu toate acestea.

Ei replică: admitem că greutatea creierului nu însemnează nimic; dar ceia ce indică superioritatea intelectuală sunt circonvoluțiunile suprafeței creierului, și creierul femeii prezintă mai puține de cât acel al bărbatului.

Pentru a judeca valoarea acestei obiecțiuni trebuie înainte de toate să căutăm ce raport există între inteligența individului și circonvoluțiunile creierului. În adevăr, vedem că pești, reptilele și paserile, au creierul lustruit, fără nici o circonvoluțiune. D'asemenea o mulțime de mamifere nu prezintă nici o circonvoluțiune, în vreme ce ele sunt numeroase la elefant și ating maximum la om.

S'a conchis că multiciplitatea este proba sigură a dezvoltării intelectuale.

Dar iată că anatomia comparată veni să desmintă încă odată această teorie. Studiindu-se forma creierului unor animale s'a descoperit că creierul castorului — animal atît de renumit prin ingeniozitatea sa — este cu desăvîrsire neted, în vreme ce creierul mielului, — animal mai mult blînd de cât inteligent, prezintă un adevărat lux de circonvoluțiuni. Cum se explică această anomalie? Toată lumea știe ce îndemănare și ce spirit de invențiune are castorul la construcția locuinței sale.

D'asemenea, creierul elefantului este cu mult mai bogat în circonvoluțiuni de cât acel al omului. Fără îndoială că elefantul este unul din animalele cele mai inteligente, dar nu s'ar putea pretinde, judecând după circonvoluțiuni, că întrece pe om. În fine, examinând creierul oamenilor celebri, învățații au rămas mirați că la mulți din aceștia circonvoluțiunile erau mai puțin numeroase de cît la creierele oamenilor cu desăvîrsire mediocri.

Căți-va savanți au crezut că e o relațiune între mărimea lobilor frontali și gradul de inteligență. Știința n'are încă date serioase asupra funcțiunei psihice a acestei părți a creierului; dar dacă s'ar descoperi vre o dată că greutatea lobilor frontali este în raport direct cu inteligența, această probă ar fi în favoarea egalității intelectuale a sexelor căci, după anatomistul Bischoff, greutatea lobilor frontali ai femeii departe de a fi mai inferioară acelei a bărbatilor, îi este superioară.

D. Darkschevitch prezintă o nouă măsură a dezvoltării intelectuale a individului: adică raportul între greutatea creierului și greutatea măduvei spinării. Și, lucru curios, care vine în favoarea teoriei profesorului rus, este că rezultatele obținute, conținându-se în relațiunea între greutatea creierului și aceia a măduvei spinării, corespund perfect cu ideea pe care noi ne-o facem de inteligența animalelor.

Iată un tablou de raportul greutatei creierului față de greutatea măduvei spinării:

Broasca țestoasă	1,0
Boul și Calul	2,5
Pisica	3,0

Căinele	5,0
Ariciul	7,0
Bărbatul	49,4

Ein adevăr foarte adevărat de a vedea în tabloul de mai sus că bărbatul ocupă un rang atît de înalt, care îl depăștează într'un mod strălucit de cele l'alte animale. Vedem deci, că această teorie a tînarului savant rus: adică raportul între greutatea creierului, și greutatea măduvei spinării, este cea mai sigură dintre toate teoriile emise pentru cunoașterea inteligenței.

S'aplicăm acum această formulă la chestiunea care ne interesează: diferența intelectualității între bărbat și femeie. După anatomistul Bischoff, greutatea creierului bărbatului este de 1398,25, iar greutatea măduvei spinării este de 28,25.

Raportul deci între greutatea creierului și a măduvei spinării va fi de 49,4. După același anatomist, greutatea creierului femeii este de 1300,25 și greutatea măduvei spinării de 26,37; raportul între aceste două va fi deci de 49,3.

Deci raportul între greutatea creierului și a măduvei spinării la bărbat și la femeie este identică. Prin urmare, științificește, nu se poate susține că femeia ar fi prin organizarea sa de o capacitate intelectuală inferioară bărbatului.

HELDEL.

EPIGRAMA

Unor femei măritate
Profesoarele, în școală,
V'au pus coarne; iar voi, dați
Cînd sunteți solii — revanșe,
Căci le puneți la bărbali...

NICOLAE HRISTESCU.

SCRIITORII MARI STREINI

AL. PETÖFI

Singurul poet ungur de o valoare literară europenească ale cărui opere au străbătut în toate literaturile țărilor civilizate este Petöfi.

Viața atît de scurtă a lui Petöfi (1823—49), se poate rezuma în trei cuvinte: mizerie, amor și moarte pentru patrie.

Mostenind de la tatăl său spiritul nestatorniciei, Petöfi umblă din loc în loc, din oraș în oraș, neliniștit chiar în puținele sale zile de fericire relativă, căutând mereu impresii noi pentru sufletul său trist.

La cinci-spre-zece ani tînarul Petöfi

frecuentase deja șase colegii diferite.

Părăsind ultimul colegiu el ajunse la Pesta, unde se angajă sub numele de Ronai, la teatru, ca figurant, aranjează scaunele pe scenă, cumpără de mâncare actorilor și după reprezentație însoțește pe actrițe.

Tatăl său, ruinat de inundații și de afaceri proaste, îl trimete la o rudă a sa, inginerul Salkovics, care promite că se va ocupa de Alexandru (Petöfi) și îl va ajuta să-și continue studiile la Sopron.

Petöfi petrece vacanța la Salkovics, dar cînd se apropie deschiderea școlilor, inginerul, aflat în voiajiu, scrie soției sale: «Dă lui Alexandru căți-va fiorini, să se ducă unde va voi.

«Nu e bun de nimic căci nu va fi alt-ceva de cât un comediant».

În urmă, forțat de împrejurări se înrolă în armată cu speranța de a putea vizita Elveția, patria lui Tell și a libertății. Pe cînd se afla în Croația se îmbolnăvi rău, și după părerea d-rului fu reformat. El avea atunci opt-spre-zece ani și voind să-și continue studiile se înscrie în colegiul protestant al Papei. Dar nu stătu mult aci, căci jucînd mai multe farse profesorilor fu eliminat. Camaraziil îi dădură căți-va fiorini ca să plece la Presburg. Comedian și literat: iată ambițiunea sa!

Aci el fu însărcinat cu redactarea afişelor, cu împărțirea lor și cu căutarea obiectelor pentru requizită. Văzându-se însă expus a muri de foame, se reîntoarce la colegiul Papei, unde profesorul Torczy se interesă de soarta lui. În acest timp el lucra și citea mult. Poezii săi favoriti erau atunci Heine și Lenau, iar în urmă, după ce învăță francezește, începu să citească pe Victor Hugo, Béranger, Lamartine, istoricii revoluțiunei franceze, și în special discursurile Girondinilor.

El lua parte la adunările societății literare și reuși să însereze câte-va poezii în revista *Athenaeum*.

Cu toate astea resursele sale erau atît de slabe în cât nu-și putu cumpăra haine pentru a asista la serbarea anuală a societăței, unde îl așteptau mai multe coroane. Un coleg avu milă de el și îi împrumută un costum.

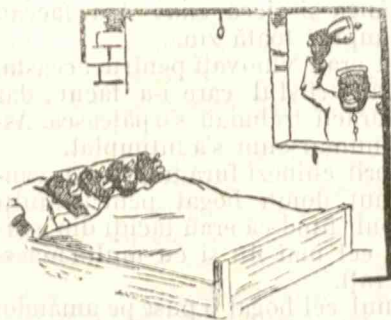
Viața la colegiu deveni însă insuportabilă. Petöfi era silit să recurgă la toate expedientele și fără ajutorul colegilor săi ar fi murit de foame. Se decise a îmbrățișa pentru tot-d'una meseria de actor. «Artă divină, striga el adesea, pentru ce apostoliil tăi sunt niste canalii?»

Cu toate că i se publicau poeziile în revista *Athenaeum* și cu toate că obținuse traducerea mai multor romane, Petöfi ducea o viață foarte mizerabilă. El locuia într-o mansardă, al cărei mobilier se compunea dintr'un pat, două scaune de pae și o sobă, în care nu se făcea nici-odată foc și care-i servea de biuro, iar pe pereții portretul lui Wörösmarty și al lui Victor Hugo.

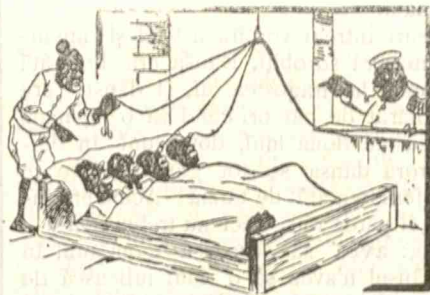
Oamenii de litere cunoscînd marea talent al tînarului Petöfi începură a-l considera și a-l da adevărata lui valoare.

Trei ani mai tîrziu el se căsătorește. Urmă o epocă nouă de căsnicie cu-

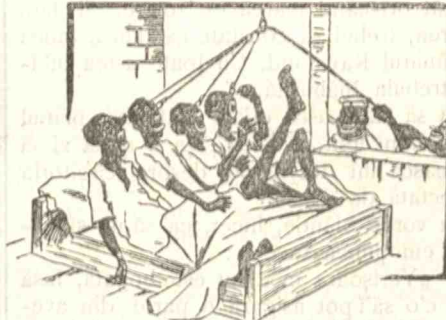
UN MIJLOC DE DEȘTEPTARE, USITAT IN CONGO

— Hei, leneșilor, sculați-vă... (Balanga, Balanga...) Poftim, 7 ceasuri și nu se trezesc... Parcă s'ar beți.

— Stai, frate, să aplicăm alt sistem. Ia să le punem câte o sfoară acățată de cârligul ce ai la nas.

— Ei, așa înțeleg și eu!.. N'apuci să numeri trei și hop! toți leneșii ăștia se scoală. Tablou!

rată și afectuasă care se oglindește atât de puternică în creațiunile lui.

În acest timp furtună lui 1848 se ridică amenințătoare. Accentele lui Petofi respira dorul de libertate și patriotismul înflăcărat.

El fu ales deputat în Adunarea națională și când izbucni marea mișcare revoluționară el nu mai ținu seamă de nimic și luându-și rangul și sabia, porni la luptă.

De atunci urmele lui s'au pierdut! El fu văzut pentru ultima oară la 31 Iulie 1849.—Va fi pierit, sau mai trăiește, nimeni și nimic nu o poate spune; numele lui însă e o legendă fabuloasă pentru poporul său...

Operile poetice ale lui A. Petofi cuprind, afară de compoziții lirice, un șir de nuvele, drame etc. toate de o inspirație variată dar în tot-d'auna fericită.

Din întreaga literatură a poporului maghiar, cea mai puternică și mai originală a răsunat lira lui Petofi.

Publicăm în traducere română două din poeziile sale:

GLADIŢE VECHIE

Clădire veche este lumea,
Surpată 'n temelii.
De grîndă fruntea ti-o lovești,
Când drept o ții.

Dar fi-e ertat să te tot pleci
Spre-a te feri:
Eu fruntea însă nu mi-o plec—
De s'ar sdrobi.

CU VORBĂ BUNĂ

Jupâneasă crăsmărită
M'a ntețit un pui de sete,
Că ti-ai bea pe nestătute
Seapte zile încheiate.
Ce de drum bătut-am astăzi,
De m'am frânt, sărac de mine:
Nici mă mir că ziua toată
Dus-am jind garafei pline.

Ia'n auzul, bată-l, viscol
Cum s'a prins cu usa'n joc,
De mi te ncolțesc fiorii
Frigului pe sub cojoc;
Ci mai scormonă! o leacă
Jarul celor ochișori.
Să mai m'nvior la para
Ochilor încălzitori!

Hei, leliță desuchiata,
Cin'te puse crăsmărită?

Vinu-î aguridă goală,
Nici n'aduce-a rod de viță!
Acru mi-î pe buze, acru...
Pleacă-mi-te, dragă, 'n pripă,
Și cu dulcele gurii
Tu acreea mi-o risipă!

Vinu-î acru, nu e vorba,
Dar gurița ta ie miere—
M'ai vrăjil, că vezi, mă clatin...
Și podeaua par'că mi pierde
Jupâneasă, săi de-ajută
Prinde-mi mijlocu vartos,
Că de nu alunec turtă,
Și cu greu mă scoli de jos...

Bine-î zău, și mult 'i moale
Sânul cald de căpătui:
Mai îngăduie-mă dragută,
Uite-asa culcat să măi;
Pân'acasă-î drum departe...,
Lună nu-î..., și-î toiul iernii...,
Iar soseaua prea e tare
Ca să mi țină locu pernă!

ST. TOMȘA.

NOTIȚE DIN VIAȚĂ

* Simțurile au uși prin care comunică între ele; artele asemenea.

* Zilele sunt așa de lungi și anii așa de scurți.

* Sunt suflete de mosc și suflete de varză.

* Prânzul este ora critică a zilei; trei zeci de ani a femeii. Înainte de prânz nu poți afirma dacă ziua va fi frumoasă; înainte de 30 de ani nu poți să zici dacă femeia va fi cinstită.

* Aureola! Un D-zeu care perde aureola sa.

* *Nuvelă de Crăciun*: Istoria unei fete sărace care are niște ghetete vechi și mari și le pune pe sobă; Moș Crăciun se înșală de oare ce crede că sunt ale vre-unei femei și nu pune nimic înăuntru.

* Mare milă imi inspiră vânzătorii cari nu vînd nimic.

* Istoria: viața popoarelor
Romanul: viața oamenilor.

* Am văzut într'un orașel, care se numește Saint-Clair, ceva foarte curios: Biserica, școala și cimitirul erau toate împreună.

M'am gândit atunci: uie ce este viața! Existența trebuie să treacă numai pe acolo, dela botez până la moarte.

ALPHONSE DAUDET de GER

Numărul de 1 Aprilie

va fi dedicat în mare parte acelei zile.

El va apare Joi 1 Aprilie, când se va afla de vânzare la toate librăriile și chioscurile din țară.

Între altele va cuprinde:

Aprilie poezie de D. Karr

O poveste de 1 Aprilie de Ilie Ighel Deleanu

1 Aprilie de Popescu-Titan.

Originea păcălelilor de 1 Aprilie.

pe lângă ilustrațiunile, nuvele, cronicile și cele alte articole obicinuite.

Indemnăm pe dd. cari ne cilesc cu numărul a' și procura No. 14 de 1 Aprilie.

DOI ANI DE FERICIRE

Trăia retrasă la țară într'un castel al ei, foarte departe; trăia aproape uitată, cu visurile și amintirile ei. De tânăra rămasese văduvă, și după ce-î murise și fetița ei unică, rămasese și mai tristă.

Fusesse odinioară de o frumusețe rară, și chiar acum mai erea foarte frumoasă, de o frumusețe care 'și ascunde vârsta. La dansa nu erau atât liniile regulate ale feței, ci uimitoarea dragălașie a ochilor, care te făcea să rămâi în uimire înaintea ei.

Ca să mai aibă pe cine-valăngă dansa, chemă pe o verișoară îndepărtată, rămasă orfană, să locuiască împreună. Și verișoara Renea, sosită; frumoasă, tânără, în toată înfloritoarea tinerețe a celor douăzeci de ani ai ei.

Cum o văzuse, dansa, d-na Tecla, făcuse proiectul de a o căsători cu tânărul Raymond, care de la o vreme îi făcea vizite.

Alesese bine. Dânsul era un cavalier desăvârșit, un tânăr care știa să danseze, să cânte și să fie pe cât se poate de plăcut.

D-na Tecla în visul ei de a face fericirea unei perechi, începuse să se mai înviorzeze, să fie mai sănătoasă la arătare.

Dânsa credea că Raymond iubește pe Renea, pe când în realitate dânsul iubea pe d-na Tecla.

Într-o zi dansa aduse vorba despre Renea și exclamă:

— „Ah! ce frumoasă e tinerețea!”

Însă Raymond privind-o în adâncul ochilor, zise:

— „Tinerețea? dar tinerețea o are ori și cine, la ori-ce vârstă. Credeți că pentru a fi cine-va tânăr, trebuie să aibă numai de cât douăzeci de ani? Nu! atât cât inimă bate, cât simți fericirea, cât poți iubi, ești tânăr, și fiind-că e ast-fel, mă unesc și eu la exclamația d-tale și zic: da, într-adevăr e frumoasă tinerețea!”

Văduva tânără se înroși până în rădăcinele părului, și în adâncul inimii îi paru bine că Renea nu era de față să o vadă.

În seara aceea, dânsa resimți mai adânc de cât ori-când marea ei izolare. Și fără să vrea, trebui să constate că dânsa iubea pe tânărul Raymond. Cu toate astea iubirea trebuia înăbușită.

Ca să sfârșească odată mai iute planul odată conceput, se hotărâ ca a doua zi să vorbească lui Raymond despre căsătoria proiectată de dânsa.

Cu vorbe blânde, încet, ca să nu-și trădeze emoțiunea începu:

— „Verișoara mea nu este bogată, însă cred c-o să-ți pot asigura o parte din averea mea; fericirea ei mă interesează foarte mult și aș fi foarte fericită dacă aș fi încredințată că vă gândiți la dânsa.”

— Eă, întrebă dânsul îngălbenind? dar ce n'ați înțeles încă doamnă că inima mea nu mai e liberă?

Cum o să iau o persoană dacă nu o iubesc? Cine știe, poate dacă n'ași iubi pe alta, s'ar putea; însă așa, nu se poate!

Câte-va clipe fu tăcere. Dânsa vrând să pue capăt neplăcutei situații a tânărului reluă cuvântul:

— Iertați-mă, domnule, n'am știut că sentimentele d-voastră sunt angajate, vă rog să mă erțați dacă am fost indiscretă.

— Nu, doamnă, n'ați fost de loc indiscretă. Trebuie să vă spun că pe d-voastră vă iubesc, vă iubesc pentru bunătatea d-tră, pentru abnegarea cu care căutați să vă călcați peste inimă. Pentru toate—toate calitățile astea vă iubesc, dar mai ales pentru că aveți tinerețea aceea a inimii și a sufletului nobil. D-tră imi căutați o soție, ei bine, soția mea e găsită și fericirea nu'mi atârna de cât de d-tră.

Dânsa ascultase cuvintele lui într'un fel de extaz. Nică odată n'auzise cuvinte rostite cu atâta dulceață, nică odată nu resimțise așa fericire nelămurită. Își aminti de căsătoria ei cu un bărbat prea bătrân, ne iubit, la a cărui moarte nu plânse într'insul de cât pe prietenul. Își aminti că nu suferise de lipsa lui atât cât suferise de lipsa unei fericiri. Și acum această fericire i se oferea, și îi părea răpitoare de minți.

Se vedea iubită tocmai când își luase nădejdea de a mai fi. Și ne mai știind ce face luă cu amândouă mâinile o mână a lui Raymond și o strânse cu toată puterea, însă prin strânsoare, amintindu-și de realitate, respinse mâna cu putere și începu să plângă.

— Ah, Raymond, de ce, m'ai făcut să cred în așa un vis?

Noaptea abia trecu pentru dânsa. Cugețări, care mai de care mai amare, îi treceau prin minte și a doua zi când Raymond sosi, în zadar se trudi să-și zâmbească, căci de câte ori îl privea îi venea să plângă.

— N'am să uit nică odată, îi zise dânsa, că d-ta mi-ai făcut o bucurie cum nu se poate mai mare. Unica bucurie a vieții mele o să fie gândul acesta: amintirea mărturisirii d-tale. Dar nică odată nu voi consimți să-mi leg viața mea, de tinerețea d-tale!

Raymond vru să răspundă însă dânsa îl întrerupse:

— Prietene, dacă vrei să-mi faci o plăcere, gândește-te d'acum încolo la mine ca la o amică, dar numai atât.

— Și d-ta crezi că iubirea se poate transforma așa lesne, după ordin. Ah doamnă, voi ajunge să-mi blestem tinerețea!

— Raymond, mi-e teamă că într-o zi să

nu-ți pară rău de unirea aceasta disproporționată.

Ceasuri întregi vorbiră ast-fel și amândoi rămaseră sdrobiți. Dânsa era hotărâtă să renunțe la dragostea lui, și dânsul era mai hotărât de cât ori când să o învingă.

Trecuseră două luni, două luni în timpul cărora dânsa se tot gândise: De ce venise fericirea atât de târziu? Acum era iubită și îi părea rău. Căci nu trebuia să și-o ascundă: avea să sosească momentul în care dânsul n'avea să o mai iubească de cât din milă, și atunci dânsa, dânsa ar fi primit și mila, însă tânărul ei bărbat ar fi suferit. Și dânsa, ce muștrări de cuget, ce torturi sufletești, să vadă o ființă legată de dânsa, pentru o slăbiciune.

Fața ei, toată înfățișarea ei, arăta un chip vădit, sbuciumată ei viață sufletească slăbise. Prietenele îi spuneau să se caute și Renea îi povesti de un doctor celebru însă dânsa nu vru s'audă nimic.

Intr-o zi când umblau prin grădină dădu un țipăt și duse mâna la pept, îngălbenind, însă după câte-va clipe fața i se luminează și zise:

— „Ah, dac'ar fi posibil!”

Ochii îi străluceau ca de o neobișnuită bucurie și pe buzele ei se răspândise un zâmbet fericit.

Îndată spuse prietenei sale că ar vrea să audă sfatul d-rului, însă numai cu o condiție: ca și dânsa să afe rezultatul.

A doua-zi doctorul sosi și după ce o cercetă, trecu într-o oadă alăturată; Renea lăsă ușa întredeschisă.

— „Ei bine, doctore? întrebă dânsa. Nu așa că nu este ceva serios?”

— „Ba din potrivă, d-șoară, este foarte serios cazul. Nu vă pot ascunde că prietena d-voastră e perdută. Însă poate, cine știe! cu îngrijiri foarte bune, să mai trăiească cel mult două ani. Renea îngălbeni și era aproape să leșine, însă auzi un strigăt.

— „În sfârșit! pot să fiu fericită!”

Și după ce d-rul plecă d-na Tecla o rugă să nu spue nimănui despre cele zise de doctor.

A doua-zi sosi Raymond și bolnava îl întrebă:

— „Vrei, mai mă vrei de soție?”

El căzu în genunchi mulțumindu-și.

Dânsa, putea fără nici o grijă să se lege de acuma pe viață, căci nu mai avea să se teamă că'l va vedea desgustat.

Căsătoria fu pripită și când Raymond recunoscător o și cuprinse în brațe zicând:

— „În sfârșit, ești a mea pentru vecie”,

dânsa nu-și putu stăpâni o mișcare. Căci cuvântul *vecie* îi amintea sentința d-rului. „Doi ani!” însă un zâmbet îi veni pe buze la gândul că dânsa în schimbul câtor-va ore de fericire și-ar fi dat viața de veci, ș'acum avea doi ani înaintea ei; doi ani de zeiască fericire.

Dupe *Ferald* de I. MIRONESCU.

CEI DOI CHINEZI

Au fost odată doi chinezi mici, figuri drăguțe, care la prima vedere se cunoșteau că erau gemeni. Ei semănau unul cu altul ca două picături de apă, ca un ou cu altul; ședeau amândoi cu picioarele întinse, încălțați cu pantofi mici de aur, îmbrăcați cu frumoase haine albe brodate cu flori roșii și purtau fie-care pe cap câte o lungă coadă. Numai la un lucru nu se potriveau cei doi chinezi: cel d'antăiu mișca capul de sus în jos și zicea «da»; cel-

de-doilea întorcea capul de la dreapta spre stânga și zicea «nu». Așa făceau în răstimpuri toată ziua.

Ei nu erau vinovați pentru aceasta, ci numai artistul care i-a făcut; dar tot ei săracii trebuiau s'o pătească. Ascultați numai cum s'a întâmplat.

Frățiorii chinezi fură împreună vânduți unui domn bogat pentru mulți napoleoni, fiind-că erau făcuți din porcelanul cel mai fin și cu multă măiestrie lucrați.

Domnul cel bogat îi puse pe amândoi în cabinetul său cel elegant, pe un dulap foarte frumos, la dreapta și la stânga unui ceasornic de aur. Ceasul era adus din Franța și făcea «tic-tac», și când trecea un ceas făcea «kling, klang».

Micii chinezi dădeau din cap toată ziua unul: «Da, da» iar cel-l'alt: «Nu, nu».

Era frumos de văzut aceasta.

Intr-o zi, domnul căruia îi aparțineau cei doi frați chinezi, veni acasă cu o scrisoare în mână, intră în cabinetul său, și rămase gânditor tocmai în fața dulapului.

— Așa dar Eugenia a admis, mă iubește; vom fi deci fericiți, zise el ridicând capul în sus privi tocmai la chinezul cel mic care în acest moment, ca de obicei, începu să zică: «Nu, nu».

Acest răspuns contrariu dorințelor sale, supăra pe domnul cel bogat; el luă un baston cu mânerul de aur și dădu așa de tare în chinezul care zicea în tot-deuna «Nu» în cât acesta se prefăcu în mii de bucățele.

Frățiorul său plânse, cum poate plânge un chinez de porcelan, și zicea: «Da, da, așa pățești când iubești adevărului, «da, da da».

Trecuse un an, și domnul cel bogat intră iarăși în cabinetul său. El se înjurase cu Eugenia cea frumoasă, dar nu trăia de loc fericit.

El sta în acel moment tocmai în fața dulapului. Nenorocit în căsnicie își bătă cu pumnii în cap și zicea: «Am fost un mare dobitoc, că m'am înșurat cu o femeie așa de afurisită, da, adevărat, am fost un mare dobitoc». Se uită atunci tocmai în sus spre chinez, și văzu cum el făcea cu capul zicând: «Da, da, da». Și domnul luă iar bastonul și de necaz dădu în chinez care se făcu în bucățele.

Așa merge în lume!... Dacă nu poți zice de cât: «da, da» sau «nu, nu» cați victimă.

Tradus din limba germană de CONSTANȚIANU

PAȚANIILE LUI GULLIVER

7

VI

După trei zile de la sosirea mea, plimbându-mă de curiozitate pe coastele insulei din spre Nord-Est, zării la câte-va mii de pași, în mare, ceva care părea a fi o barcă răsturnată.

Trăsei ciorapii și cismele în picioare și mergând în apă vreo două sute de pași, văzui că obiectul acela s'apropia prin forța fluxului și refluxului și distinsă atunci că era o șalupă care—cel puțin așa crezui—scăpase de la un vas de război probabil.

din cauza unei furtuni; imediat mă întorsei în oraș și rugai pe Majestatea Sa da-mi da vreo două-zeci din cele mai mari vase și trei mii de mateloși sub conducerea unui vice-amiral.

Această flotă mă însoți în timp ce mergeam pe drumul cel mai scurt la coasta unde descoperisem șalupa. Observai că șalupa se mai apropiase de țărm. Când vasele se apropiară unele de altele, mă desbrăcai repede de haine, m'arunca în apă și înaintai vreo cinci-zeci de pași spre șalupa. Mateloșii îmi aruncară o funie cu care legați prin gaura dinaintea a șalupei și alta la marginea vasului de răsboi; dar din nenorocire nu mai puteai continua voiajul meu fiindcă îmi afundasem piciorul în apă. Începu a înota îndărăt și a împinge cu mâinile șalupa; din fericire vântul mă împinse către țărm și puteai să stai cu bărbia afară din apă.

Mă repauzați două-trei minute și după ce împinseți șalupa mai spre țărm, — căci apa nu trecea de subțoriile mele, — atunci puteai și eu să zic că cea mai mare nenorocire trecuse: luați alte funii din vase și legându-le de șalupa și de cele nouă vase care m'asteptau, cu ajutorul vântului favorabil și al mateloșilor ajunseți aproape de țărm și marea fiind retrasă, luați șalupa și cu ajutorul a două mii de oameni și cu fel de fel de mașini și frânghii, vruseți să o dreg, însă găsiți că nu fusese de cât foarte puțin stricată.

Aproape după zece zile intrați cu șalupa mea în portul regal din Blefescu unde se grămădise o mulțime de oameni plini de mirare la vederea unui vas așa de minunat.

Spușei regelui că norocirea mea făcuse d'a întâlni acest vas pentru a mă transporta într-alt loc, de unde aș putea să mă reîntorc în țara mea natală și rugai pe Majestatea Sa d'a bine-voi să-mi dea acest vas în bună stare și d'a-mi permite să es din regatele sale. El, în urma plângerilor mele îmi acordă.

Eram foarte surprins că împăratul din Lilliput după plecarea mea nu făcuse nici o cercetare despre mine; dar aflați că Majestatea Sa Imperială, neștiind ce intențiuni avusesem, își închipua că nu plecaseram la Blefescu, de căt pentru a îndeplini promisiunea mea, urmând promisiunii ce obținusem și că mă voi reîntoarce peste puțin timp; dar la sfârșit absența mea cea lungă îl puse la bănuială și ținând consiliu cu secretarul său, imediat o persoană de bună încredere fu autorizat să mă urmărească.

Trimisul primise instrucțiuni pentru a face cunoscut suveranului din Blefescu bunăvătatea stăpânului său care erea mulțumit d'a mă pedepsi prin pierderea ochilor mei; fiindcă mă sustrasem de la judecată și fiindcă, nu mă reîntorsesem în două zile, ași fi fost lipsit de titlul meu de *nardac* și declarat criminal de înaltă trădare. Trimisul adăoga că, pentru a păstra pacea și pretenia între amândouă imperiile, stăpânul său spera că regele din Blefescu ar da ordin d'a-mi duce la Lilliput picioarele și mâinile tăiate, pentru a fi pedepsit ca un trădător.

Regele din Blefescu, după o gândire de trei zile, dete un răspuns foarte drept și prea înțelept. Un om ca ăsta, care a adus atâtea servicii regatului nostru, nu merită o asemenea pedeapsă.

Cu acest răspuns trimisul se întoarse la Lilliput și regele din Blefescu îmi povesti

tot ce se întâmplase, oferindu-mi în același timp, dar secret și confidențial, grațioasa sa protecțiune dacă aș avea plăcerea să rămân în serviciul său. Fiindcă crezui protecțiunea sa sinceră, mă hotărâi d'a nu mai depinde nici de prinț nici de vre-un ministru. Profitând de bunele intențiuni ale Majestății Sale, îl rugai cu mare umilință, d'a-mi da un mic concediu, adăogând, fiindcă norocul bun sau rău îmi oferise un vas, voi să părăsesc oceanul ca să nu dau ocazie la o ruptură între doi suverani așa de puternici.

Regele nu se supără de loc de această rugăciune și se simți mulțumit d'a-mi satisface dorința.

Aceste cuvinte bune din partea împăratului, mă făcură să mă pregătesc de plecare mai înainte de cum proiectasem eu, și curtea care saluta plecarea mea, îmi da tot ajutorul necesar.

Cinci sute de lucrători fură întrebuințați ca să-mi facă două pânze pentru șalupa mea, după ordinile mele, îndoind de trei-zeci de ori cele mai groase pânze și împodobindu-le cu saltele.

Îmi luați angajamentul de a pune eu frânghiile și funiile pe care le formați din unirea a două-zeci din alte funii din cele mai solide. O piatră mare pe care din fericire o găsiți, după o lungă căutare aproape de țărmul mării, îmi servi de ancoră; îmi luați seul a trei sute de boi pentru a unge șalupa mea și pentru diferite alte cazuri neprevăzute. Tăiați cei mai mari copaci din care îmi făcuți lăptiș și catarul cu ajutorul dulgherilor vaselor Majestății Sale.

Aproape după o lună, când totul fu gata, merseți pentru a primi ordinile Majestății Sale și pentru a lua concediul făgăduit.

Regele, însoțit de casa regală eși din palat. Mă lungii cu fața la pământ ca să pot săruta mâinile aceluia care îmi făcuse atâtea bine cum și reginei și doamnelor de onoare. Majestatea Sa îmi făcu un prezent de cinci-zeci de pungi de câte două mii napoleoni fie-care, împreună cu fotografia sa în mărime naturală, pe care imediat o vârâi în mânușile mele pentru a o păstra mai bine.

Încărcăți șalupa mea cu o sută de boi și trei sute de berbeci, cu pâine cu lemne și o bună cantitate de carne conservată cum și patru sute de bucătări care să mă servească.

(VA URMA)

CRONICA EVENIMENTELOR

DIN ȚARA

Ultimele zile din săptămână au fost foarte turburate de niște mișcări ne la locul lor. În urma unei broșuri apărute în limba maghiară, scrisă de un anonim, opoziția a adus grole învinuirii guvernului liberal și în special onoratului d. Dim. Sturdza, șeful partidului. Se înțelege că mare preț nu s'a putut pune pe o ast-fel de campanie, bazată pe scrieri anonime și acelea expunând numai neadevăruri. Ambele Camere au votat, cu majorități zdrobitoare, Moțiuni de încredere în guvern și în șeful său, exprimând cea mai deplină convingere că direcția ce a dat d. Sturdza partidului național e cea mai fericită. Ceia ce e de semnalat e faptul că o mână de studenți s'au lăsat a fi ademiniți de mrejele opoziției și că au organizat și ei o întrunire, care nu s'a putut însă ține, căci băieții, cu sânge mai aprins

ca cei maturi, s'au luat la ceartă între ei chiar. Turburările acestea nu au pricinuit nici un rău guvernului. Din contră, au fost pentru d. Sturdza ocazia a încerca devotamentului celor cari îl înconjoară și simpatia țerei. Și s'a convins că e considerat de un mare factor indispensabil treburilor țerei. — D. dr. colonel Demostene este mutat pe ziua de 1 Aprilie de la spitalul militar, la comandamentul corpului II de armată din București, în calitate de șef al serviciului sanitar. — D. Locot.-colonel Minculescu, șeful serviciului de genii al corpului de armată din Craiova, a fost coprins de o nebunie furioasă. — În cursul săptămânii Paștilor un congres al proprietarilor de vii din țară se va întruni la Focșani pentru a discuta mai multe chestiuni în interes general. — D. N. Maxențian, inginer șef cl. I, și-a dat demisia pe ziua de 1 Aprilie 1899, din postul de șef al circumscripției IV de poduri și șosele pentru a-și exercita drepturile la pensie. — Farmacistul spitalului sf. Spiridon din Iași, anume Mihai Mihăescu, voin să bea rom, a luat din greșeală o sticlă cu otravă, din care a băut. Immediat fiind apucat de niște dureri îngrozitoare, a fost internat în spital. — Guvernul imperial turc a autorizat legațiunea română din Constantinopole, de a lua copii după firmatele, scrisorile orientale sau alte documente privitoare la istoria principatelor române, în timpul cât au fost vasale Porței.

DIN STRAINATATE

Ministrul de război al Franței a comunicat miniștrilor prima telegramă ce i-a fost transmisă din Anglia prin aparatul de telegrafie fără sârmă, inventat de italianul Marconi. S'au expediat cinci-spre-zece cuvinte pe minut în chip perfect. — În Armenia o foamete grozavă bântue pe locuitori. Oamenii morți de foame se numără cu sutele. Comitetul armean publică un apel către Europa miloasă pentru a se veni în ajutorul nefericiților. — Cu toată ciuma, care domnește în Arabia, pelerinajul la Meca este enorm. Din Europa și Africa au plecat musulmanii în număr colosal și e primejdie ca la întoarcere să introducă ciuma în Europa, dacă nu vor fi puși la carantină. — O telegramă din Paris anunță că la 20 Martie baroneasa Hirsch a încetat din viață, lăsând o avere de câte-va sute de milioane de lei.

POȘTA REDACȚIEI

Miosotys. Ploști. Poesia nu. «Treți nebuni» e cev, dar ceva banal ca subiect. De alt-fel credem că dacă veți căuta idei mai alese, le veți putea pune într-o formă convenabilă. *Aurora.* Complimente lui Don Pedro. De ce nu ne-a mai scris el? Se va publica. *Cecilia T.* S'a primit. Într-unul din no viitoare. *C.G. Damas.* Iași. Sonetul da. Și altele. *Res-sia.* Bună ziua. Nu ne scrieseți de atâtea timp. Se va publica. *Mentor.* Nu merge. *Gh. din Muntenia.* Mai bine ați fi, de și noi suntem Munteni, *Gh. din Moldova.* — Cu regret, nu. *Ritalov.* Întăiu caligrafie. Ceea ce ne trimiteți e așa de rău scris că prima impresie ce ne facem e detestabilă. *M. Ciff.* Da, din ele *L. Bordea.* Ghicitoarea da. *Gh. Alan.* E ceva, dar finalul e desigurător. Ce vor zice cititorii cari, în timpul mesei, vor citi: *De-ar fi să mor, chiar vermi întrebăți, de-i putea, Să-ți spuie ce simți-vor când vor gusta din mine. Și când se va transmite în ei iubirea mea.* Celor alți în no. viitor.

MINISTERUL CULTELOR ȘI INSTRUCȚIUNII PUBLICE

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința doritorilor că, în ziua de 31 Martie a. c. ora 11 a. m. se va ține licitațiune publică prin oferte orale în localul Prefecturii Județului Neamțu și în localul acestui Minister, pentru darea în întreprindere a dărîmării caselor vechi, aflate în ograda școlii Profesionale de fete din Piatra Neamțu, la spatele clădirii principale ocupată de acea școală.

Materialul rezultat din dărîmarea se va lua de antreprenor în schimbul sumei ce va oferi pentru el, care se va depune integral la semnarea contractului.

inistru, (ss) SIHLEANU.

Capul serviciului (ss) A. Dumitrescu.

ROMÂNIA

PREFECTURA JUDEȚULUI CONSTANȚA

PUBLICAȚIUNE

Pentru că nici în ziua de 26 Februarie trecut nu s'au prezentat concurenți spre a se da în antreprisă construirea localului de arest preventiv din Constanța se aduce la cunoștința generală că în ziua de 30 Aprilie 1899, se va ține o a treia licitațiune publică atât în localul acestei prefecturi, cît și în localul Direcțiunei Generale a închisorilor din București.

Ofertele vor fi sigilate și se vor primi chiar în ziua licitațiunei până la ora 4 p. m., însoțite de garanția provizorie de lei opt mii în numerar sau efecte.

Supra oferte nu se primesc.

Planurile, devisele și caetul de sarcini se pot vedea în cancelaria serviciului județean, în toate zilele de lucru.

Dispozițiunile art. 68—79 din legea comptabilității publice sunt aplicabile acestei licitațiuni.

No. 2045.

Ministerul agriculturii, industriei, comerțului și domeniilor

PUBLICAȚIUNE

Postul de șef de atelier de lemnărie de la școala de meserii din București devenind vacant pe ziua de 1 Aprilie a. c., prin demisionarea titularului, se aduce la cunoștința doritorilor de a ocupa acest post, ca să înainteze ministerului în cel mai scurt timp cererile d-lor, însoțite de actele ce se cer, conform art. 67 din legea de organizarea învățămîntului profesional (*Monitorul Oficial* 8 din 1893) și art. 23 din regulamentul acestei legi (*Monitorul Oficial* No 125 96).

PRIMARIA ORAȘULUI BUCUREȘTI

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința d-lor detentori ai obligațiunilor 4 și jum. la sută de lei 13.000.000 din anul 1885, ca a 22 tragere la sorți se va efectua în ziua de 1 (13) Aprilie a. c., orele 11 a. m., în sala ospelului comunal.

La această tragere, se vor amortisa titluri în valoare nominală de lei 87.500.

No. 11.803.

G R A D I N A
Preotul Ilie
Biserica Cutreni—București—

Arbori fructiferi; Arbori pentru șosele; Arbori altoiți de ornament. Arbusti. — Plante urcătoare. — Brazi. Pomii auritaci, Thuja și altele. Asemenea și stupi de prăsilă.

MAURICIU FILIP LAZAR

Calea Victoriei, (Pasajul Vilacros)

Mare Magazin cu Mobile și Tapisserie

se găsește în tot-d'auna un depou foarte important de:

Dormitoare, Sufragerii, Birouri, Garnituri

Pentru Saloane, Lămpi, Covoare, Perdele, etc. cu

Prețuri Moderate

Vînzare și în rate

Atelier de Cismărie

— Str. Karagheorghevică No. 13 —

(în fața stab. Hugo)

unde ori-cine se convinge atît de formele cele mai noi de calitate și de soliditatea încălțămîntelor cît și de prețurile moderate.

Cu stimă, IOAN VASILESCU.

P. A. IONESCU

AVOCAT

— Stenograf al Camerei —

Consult 8—10 și 6—7.

Predă și lecții de Stenografie

3000 Decalitrii de tuică, naturală de prune, de 14 și 15 grade, vechi de Cămpulung se află de vînzare cu prețul foarte modest.

A se adresa pentru lămuriri proprietarului, d. P. Diaconescu, proprietar, com. Berevoești, județul Muscel.

CURA DE PRIMAVARA

Pelin bun extrafin

Se vinde numai la

„DEALUL ZORILOR“

la G. S. Ardeleanu

—GALEA VICTORIEI No. 107 BUCUREȘTI—

LA GRANDE ENCYCLOPÉDIE

Inventaire raisonné des Sciences, des Lettres et des Arts

PUBLIÉE SOUS LA DIRECTION DE MM.

BERTHELOT, sénateur, membre de l'Institut.
M. DEBENBOURG, prof. à l'Ecole des langues orientales.
A. GUY de l'Institut, prof. à l'Ecole des chartes.
GLASSON, de l'Institut, prof. à la Faculté de droit.
DEL HAHN, bibliothécaire de la Faculté de médecine.
C. A. LAISANT, docteur en sciences mathématiques.

CH. V. LANGLOIS, ch. de cours à la Fac. des let. de Paris.
H. LAURENT, examinateur à l'Ecole polytechnique.
E. LEVASSEUR, de l'Institut, prof. au Collège de France.
G. LYON, maître de conférences à l'Ecole normale supérieure.
H. MARION, professeur à la Sorbonne.
E. MUNTZ, de l'Institut, conservateur de l'Ecole des Beaux-Arts.

Secrétaire général: André BERTHELOT, député de la Seine.

(BIBLIOTHEQUE COMPLETE)

Quelle belle chose aussi qu'une ENCYCLOPÉDIE bien faite, qui de richesses contiendra ce nouvel inventaire des sciences.

Amable FRANCE

23 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
A A A A B B B B C C C C D D D D E E E E F F F F G G G G H H H H I I I I J J J J K K K K L L L L M M M M N N N N O O O O P P P P Q Q Q Q R R R R S S S S T T T T U U U U V V V V W W W W X X X X Y Y Y Y Z Z Z Z

23 VOLUMES PARUS 27600 PAGES

30 GROS VOLUMES DE 1200 PAGES

Reliure: 800 fr.
payables 25 fr. par mois ou 700 fr. comptant

S'adresser à M. Nicolesco BASILE, Libraire, 8 Str. Biserica Enei, à BUCAREST.

Stithografia
Tipografia
Fabrica de Cartonage
Farmaceutice
ALBERT BAER
Fondat 1850
Casa proprie
Usina motrica
TELEFON
BUCUREȘTI
Strada Numă Pământ 7

COLECȚIA ANULUI I, SE AFLĂ DE VÎNZARE LA REDACȚIE

